

Home Krant
(/plus) (<http://www.standaard.be/plus/20140423/ochtend>)

Cultuur
(<http://www.standaard.be/plus/krant/cultuur-en-media/cultuur>)

Ambitieuze filmmaker op drift

23/04/2014 | Jeroen Struys

Door alle gewichtigheid blijft deze film wat te veel drijven. rr

Een man drijft op een oude matras op de eindeloze oceaan. Naakt, overgeleverd aan de elementen. Hij probeert zich staande te houden op het deinende ding, valt in het water, kruipt er weer op. Soundtrack: het klotsen van de zee. De openingsscène van *Drift* vertelt veel over de film zelf: die heeft geen gebrek aan onvergetelijke beelden en gedurfde ideeën, maar blijft toch niet helemaal overeind. En daarmee bedoelen we: als film.

Die beelden zijn trouwens geen kleine troef van wat uiteindelijk toch nog maar een debuut is. Benny Vandendriessche maakte eerder videoclips voor onder andere Daan Stuyven – nog zo'n beeldfetisjist – en profileert zich hier meteen als misschien wel Vlaanderens meest durvende nieuwe cineast.

Dat heeft ook wel wat te maken met zijn hoofdrolspeler: Dirk Hendriks, een performancekunstenaar wiens werk directe inspiratie vormde voor de film. Hij geeft lichaam en ziel aan *Drift*: dit is iemand die zijn lichaam weet in te zetten als vat van emoties. Een gezicht dat de aandacht kan vasthouden ook; iemand die al wat heeft meegemaakt.

Helemaal zonder scenario is *Drift* niet, maar het is duidelijk dat het daar niet echt om draait.

Een man (Dirk Hendriks) rouwt om zijn vrouw (Lieve Meeussen), overleden aan een slepende ziekte. De rest is metafoor: doelloos zwerft hij door een verlaten landschap, terwijl hij een loodzware zak vol stenen voortsleept. Het is een Bijbelse tocht door de woestijn. Halverwege het desolate terrein steekt hij zijn hoofd in de grond. In een straat met kinderen loopt hij met een kei op zijn kop.

Bevreemdend

Dit moet Roemenië zijn: de dikke pakken sneeuw, de vervallen fabrieksterreinen, de honden (maar ook de kinderen) die net als hij doelloos rondzwerfen, 'smekend om medelijden'. Carl Rottiers zet zijn camera neer en filmt schemer als geen ander.

Niet het gebrek aan verhaal speelde ons parten, wel ons gebrek aan empathie. Veel te weinig voelen we wat de man doormaakt, omdat we niet kunnen voelen wat hij kwijt is. Daarvoor zijn de flinterdunne flashbacks van wat zijn relatie ooit was veel te oppervlakkig. Hoe kunnen we zijn leed begrijpen, als we niet weten en voelen hoe graag hij die vrouw heeft gezien? We moeten het zomaar aannemen?

Het gevolg is dat je net zo goed in de lach zou kunnen schieten wanneer hij zijn hoofd in de grond steekt, want behalve bevreemdend is het toch ook een tikje potsierlijk. En tragikomisch lijkt niet de bedoeling van deze film, daarvoor neemt hij zichzelf veel te ernstig.

Dat is meteen ook een zwakte van *Drift*: de enkele straffe ideeën daargelaten, betrappen we de film te vaak op ietwat gemakzuchtige arthouse-trucs. De lange stiltes, het semipoëtische, de zeldzame gitaarmuziek, de te lange shots. Het is allemaal te veel impressie, te weinig doorgedacht. Suggesteren van 'iets vaagweg poëtisch' is niet genoeg om poëzie te zijn – het is misschien zelfs het tegengestelde. Net door alle gewichtigheid blijft het allemaal wat te veel drijven.

Dat neemt niet weg dat het deugd doet om een filmmaker van eigen bodem te ontdekken die iets totaal anders doet dan we de laatste tijd gewend zijn van landgenoten. En je gaat naar huis met enkele beelden die zich vasthaken in je hoofd en niet meer loslaten.

Benny Vandendriessche profileert zich als Vlaanderens meest durvende nieuwe cineast

(/plus/ochtend)

Lees de volledige krant >

(/plus/ochtend)

Slechts

€10

Nog geen abonnee?

Lees nu 1 maand zeer

voordelig (<http://www.standaard.be/1maandproef?>

[utm_source=standaard&utm_medium=plusdetail&utm_campaign=9euro](http://www.standaard.be/1maandproef?utm_source=standaard&utm_medium=plusdetail&utm_campaign=9euro))

Meer?

Lees de volledige krant digitaal.

(<http://www.standaard.be/plus/ochtend>)